

Sagen sættes til Forhandling.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen og en Række andre Medlemmer af det kommunistiske Parti har forelagt et Forslag til Lov om Fastlæggelse af Arbejdstiden i Landbruget. Det fremgaar af Lovforslaget, at den daglige Arbejdstid ved alle Landbrugsarbejder som Hovedregel skal lovfæstes til 8 Timer, og at Arbejdstiden saa vidt muligt skal fastlægges mellem Kl. 7 Morgen og Kl. 18 Aften. For Staldkarle, Fodermestre og kvindelige Medhjælpere kan Arbejdstiden dog omlægges, og disse Medarbejdere skal ogsaa udføre det nødvendige Arbejde paa Søn- og Helligdage, men skal saa til Gengæld have en ugentlig Fridag.

Vi har ikke her i Landet haft nogen Lovgivning, som fastlægger Arbejdstiden i Landbruget. I Landarbejderkommissionens Betænkning fra 1940 gik et Flertal ind for at indføre en Begrænsning af Arbejdstiden for Medhjælpere under 18 Aar, et Mindretal kunde derimod ikke tiltræde dette Forslag, der fandtes vanskeligt at praktisere og heller ikke skønnedes paakrævet under Hensyn til, at den Del af dette Arbejde, som de unge sættes til at udføre, er meget lidt anstrengende. Hverken Flertallet eller Mindretallet har foreslaaet Bestemmelser til Regulering af Arbejdstiden for voksne Arbejdere. I Husassistentkommissionens Forslag er man ligeledes vejet tilbage for at regulere Arbejdstiden ved Landbruget. Man har henskudt Spørgsmaalets Løsning til Aftale mellem Parterne i den foreslaaede tvungne, skriftlige Kontrakt.

Vender vi os dernæst til Udlandet, er Forholdet det, at i Sverige har man lovfæstet Landarbejderen Arbejdstid ved en Lov af 1936, der er ændret i 1945. Efter denne Lov maa Arbejdstiden ikke overstige 10 Timer i Døgnet. Den samlede ugentlige Arbejdstid varierer efter Aarstiden og udgør gennemsnitlig ca. 49 Timer. Loven gælder for Jordbrug og Havebrug, men for Jordbrug er der den væsentlige Indskrænkning, at Loven kun kommer til Anvendelse for Arbejdere, der er beskæftiget i Bedrifter, der regelmæssigt beskæftiger to eller flere fremmede Arbejdere, bortset fra dem, der arbejder ved husligt Arbejde, og der gives ligeledes særlige Bestemmelser for Kreaturpassere. I andre Lande er Forholdet, efter hvad jeg foreløbig har kunnet faa oplyst, det, at den lovfæstede Regulering af Arbejdstiden i Landbruget synes at være Undtagelser, og hvor saadanne Bestemmelser findes, er de ofte lidet omfattende.

Spørgsmaalet om Arbejdstiden inden for Landbruget, der saaledes her i Landet har været løst gennem Parternes Aftale eller ved kollektiv Overenskomst, er en Del af det meget vigtige Spørgsmaal om, hvilke Arbejdsbetingelser der kan bydes Landbrugets Medhjælpere, et Spørgsmaal, der selvsagt maa have den største Interesse for hele Befolkningen. Jeg mener imidlertid ikke, at Spørgsmaalet om Arbejdstiden inden for Landbruget kan løses ved en Gennemførelse af det nu forelagte Lovforslag, der ikke er underbygget med de meget omfattende Undersøgelser, der maatte gaa forud for Gennemførelsen af et saa vidtgaaende Forslag, og jeg maa derfor tilraade det høje Ting at stemme imod Lovforslaget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Chr. A. Christiansen): Vor store Eventyrdigter H. C. Andersen har sagt: Der er saa dejligt ude paa Landet, og man behøver heller ikke at være hverken Digter eller Romantiker, langt mindre begge Dele, for at finde ud af, at der virkelig kan være ganske dejligt paa Landet. Der er højt til Loftet og vidt til Væggene. Der er klart koldt Vand, og der er Sol og frisk Luft — undertiden da i hvert Fald, somme Tider maaske mere, end behageligt er. Men hvad hjælper al denne Dejlighed, hvis det kun er forbeholdt Digtere og Dagdrivere at nyde den, hvad hjælper det saa Menneskenes Børn? Jeg tror ikke, at en Solnedgang afsætter noget varigt Skønhedsindtryk hos en Landarbejder efter 12—14 Timers haardt Slid i Marken.

Nyvendt sort Muld har en egen Duft, der ligesom staar i Pagt med Menneskets Instinkter, men man skal vogte sig for at gaa saa længe med Næsen ned i den gode Jord, at man glemmer den blaa Himmel og de drivende Skyer ovenover. Hvilken Slave er mest ynkværdig: den frivillige eller den tvungne? Maa man ikke mest beklage den frivillige, der end ikke aner, at der i det hele taget eksisterer en Verden uden for Slaveriet?

Gennem Aartier har vi hørt paa Landbrugernes Beklagelser over Ungdommens Flugt fra Landbruget. I forrige Aarhundrede var det Flugten til Amerika, i dette Aarhundrede beklager man sig over Flugten til de hjemlige Industrier og Byernes Socialkontorer, hvorfra der siges at flyde en Guldstrøm, som enhver arbejdssky Person kan vade i efter Behag.

Jeg vil gerne foreslaa de højtærede Landbrugere at gøre et Forsøg paa at se denne Sag, denne saakaldte Flugt, fra to Sider.